

Ганна Гнатівна Мельник віддала Рівненському льонокомбінату все своє життя і сподівається, що гучна слава підприємства повернеться знову

Будівельна бригада льонокомбінату БУ-22

Нове життя Льонокомбінату

Спогади молодості

Ганна Мельник народилася у важкий воєнний час. Довкола була стрілянина, вогонь і смерть. Але Господь, не дивлячись на ці страхиття, спас дівчині життя. Її нарекли Ганною, що означає «благодать». Коли Ганнусі виповнився рік, тато – Гнат Іванович – пропав безвісти. Мамі Анастасії довелося ой, як важко, адже виховувала двох донечок самостійно. Працювала у колгоспі ланковою, і вдома ще на неї чекала робота.

Село, в якому жила сім'я Мельників,

прус, гуртожитки, цехи, водонапірну вежу. На будівництві працювали фахівці різних спеціальностей – робота кипіла.

Льонокомбінат і я

Рівненський льонокомбінат не був забезпечений спеціалістами. Потрібно було їх підготувати. Набирали групу з 60-ти осіб на навчання на Смоленському комбінаті. Пішла навчатися і Ганна. Прибувши у Смоленськ, їх усіх розквартирували, і вони розпочали навчання. Хлопці навчалися на помічників майстрів, а дівчат розподілили по аресту: найвищих – на

ходилися на Поліссі. На цих заводах льон проходив свою первинну обробку. Виробництво з льону – це цілий процес, який розпочинався переробкою льону і завершувався виробництвом продукції.

Хочу зауважити, що найуміліших робітниць переводили на рівничні машини. Ця робота була більш складною. Ми працювали у парі: одна на одній машині, інша – навпроти на другій. Нитки часто рвалися і їх потрібно було зв'язувати, то ми одна одній допомагали. Продукцію підвозили і відвозили електрокарами. Було нелегко, але цим ми гордились. Необхідно бути у

– Свято було дуже гарно організоване. Після перегляду документального фільму про льонокомбінат, який довели до повної руйнації, боліло серце. Зруйнували те, що було збудоване тисячами рук, ніби землетрус пронісся велетенським підприємством. Ніхто навіть не думав, що така гірка доля спіткає підприємство, яке було відоме на весь світ. Адже там було усе: поліклініка, профілакторій, база відпочинку, теплиці, чудові квітники, укомплектовані цехи, зимовий сад, спорткомплекс, свій будинок культури та ін. Як можна було дозволити занепасти

Ганна Мельник народилася у важкий воєнний час. Довкола була стрілянина, вогонь і смерть. Але Господь, не дивлячись на ці страхоття, спас дівчині життя. Її нарекли Ганною, що означає «благодать». Коли Ганнусі виповнився рік, тато – Гнат Іванович – пропав безвісти. Мамі Анастасії довелося ой, як важко, адже виховувала двох донечок самостійно. Працювала у колгоспі ланковою, і вдома ще на неї чекала робота.

Село, в якому жила сім'я Мельників, називалося Нович. Знаходиться воно у Шепетівському районі Хмельницької області. Місцевість там в основному рівнинна, поля чорноземні. Неподалік села проходила залізнична дорога. У селі були ставки, за 2 км зеленів ліс – мальовнича природа. Церкви у селі не було, її спалили у 1927 році. Були магазин, млин, медпункт, початкова і середня школа.

– Початкова школа була недалеко від нашого дому, – розповідає пані Ганна. – Жили ми дуже бідно, не було у що взутися, ходили босими. Батьки нас приносили і забирали зі школи, коли було холодно. У 5 клас я пішла уже в іншу школу – середню. Вона знаходилася у панському маєтку. У 1959 році померла моя мама, я тоді тільки закінчила школу. Ми із сестрою залишилися сиротами: не було кому нами опікуватися. Я поїхала у Рівне і влаштувалася на роботу на овочесушильний завод, де працювала до 1960 року. Далі пішла у будівельне управління №22 – на будівництво льонокомбінату. На будівництві працювала комсомольсько-молодіжна бригада, якою керували І.Г.Байдалабов і Р.І.Хлебовський. Ми працювали зимою у тріскучі морози, ноги й руки примерзали. Були взуті у гумові чоботи, у яких було надзвичайно холодно, а руки у гумових рукавицях – захолодали. Боляче згадувати ті часи. Механізація було мало, майже все робили вручну. У цехах палили вогнища, щоб не замерзав цементний розчин. Робота була тяжкою для 17-річної дівчини, але мусила працювати, бо іншого виходу не було. Тоді багато чого будувалося. Починали з житлових будинків для працівників льонокомбінату. Пізніше будували адміністративний кор-

спеціальностей – робота кипіла.

Льонокомбінат і я

Рівненський льонокомбінат не був забезпечений спеціалістами. Потрібно було їх підготувати. Набирали групу з 60-ти осіб на навчання на Смоленському комбінаті. Пішла навчатися і Ганна. Прибувши у Смоленськ, їх усіх розквартирували, і вони розпочали навчання. Хлопці навчалися на помічників майстрів, а дівчат розподілили по зросту: найвищих – на прядильниць, середнього зросту – на рівничниць, а найнижчих – на стрічечниць.

– У Смоленську ми працювали у три зміни. Нас ставили працювати у парі з кваліфікованими робітниками. Так тривало 6 місяців. Нас учили всім премудростям працівника текстильної промисловості: заправляли машини, чистили їх, міняли продукцію і таке інше. Нам було цікаво, ми навіть брали участь у художній самодіяльності, знайомилися з містом у вільний від роботи час. Після закінчення курсів нам видали посвідчення та присвоїли розряд, і ми повернулися на Рівненський льонокомбінат. Нас розподілили по цехах. Усе розпочиналося з наведення порядку: прибирання, миття машини, закріплення та обкатки. Коли всі підготовчі роботи були завершені, ми приступили до роботи.

На Рівненському льонокомбінаті я працювала стрічечницею, рівничницею IV розряду, контролером, інструктором виробничого навчання та майстром цеху. До речі, моя сестра Віра теж працювала на льонокомбінаті контролером у швейному цеху і пішла на пенсію з КТТ.

Я пам'ятаю весь процес моєї роботи, незважаючи на те, що пройшло вже багато часу. Робота стрічечниці полягала у перевірячі справності машини, далі брала з чесальних машин грубу нитку і підставляла у стрічкову машину. Зі стрічкової машини нитки йшли на рівничну, звідти виходили вже тонкі нитки, а з рівничних машин – на катушки, які відправляли на прядильні машини. Сировину нам кожного ранку постачали зі складу, а на склад вона поступала з льонозаводів, що зна-

Виробництво з льону – це цілий процес, який розпочинався переробкою льону і завершувався виробництвом продукції.

Хочу зауважити, що найуміліших робітниць переводили на рівничні машини. Ця робота була більш складною. Ми працювали у парі: одна на одній машині, інша – навпроти на другій. Нитки часто рвалися і їх потрібно було зв'язувати, то ми одна одній допомагали. Продукцію підвозили і відвозили електрокарами. Було нелегко, але норму виконували. Необхідно бути у постійній увазі, слідкувати за машиною, бо обрив ниток призводив до їх сплутування на всій машині, яка зупинялася, і тоді доводилося тратити багато часу для ліквідації неполадки та нового запуску.

На Рівненському льонокомбінаті працювали у три зміни і ще заочно навчалися у текстильному технікумі. Навчалася і я, отримала кваліфікацію «технік-технолог прядильного виробництва».

Начальником прядильного виробництва працював Б.Л.Зернов, помічником майстра – Роман Хлебовський. Колектив наш був дуже дружнім і хорошим. Один одному завжди допомагали. Люди були різні: після училища, технікуму і навіть просто, з вулиці, але це на відносини ніяк не впливало. Дружно їздили відпочивати на базу відпочинку у Хотині та святкували різні події.

Переглядаючи старі фотографії, згадую всіх колег. Пригадую, як ми ходили пішки через поле до льонокомбінату, бо транспорт йшов тільки до молокозаводу. Згадую перші гуртожитки на вулиці Струтинської, вони були одноповерховими, як бараки. Усе відійшло у далекі спогади. Тільки дерева по обидві сторони дороги, що веде на льонокомбінат, висаджені нами, нагадують про наші спільні суботники.

Ювілей Рівненського льонокомбінату

На це свято прибула велика кількість працівників льонокомбінату. Друзям цікаво було зустрітися, поговорити, поміркувати. Своїми враженнями від свята поділилася й пані Ганна:

му про льонокомбінат, який довели до повної руйнації, боліло серце. Зруйнували те, що було збудоване тисячами рук, ніби землетрус пронісся велетенським підприємством. Ніхто навіть не думав, що така гірка доля спіткає підприємство, яке було відоме на весь світ. Адже там було усе: поліклініка, профілакторій, база відпочинку, теплиці, чудові квітники, укомплектовані цехи, зимовий сад, спорткомплекс, свій будинок культури та ін. Як можна було дозволити занепасти всьому цьому?!

Але як би не було, Рівненський льонокомбінат ніколи не буде нами забутий. Це підприємство нам дороге, бо все починалося з його будівництва і закінчилося випуском хорошої якісної продукції. Тисячі людей працювали над тим, щоб випускалася саме таке продукція. Натуральні вироби з льону надходили до торгових центрів не тільки України, а й закордону – Європи, США, Англії, Японії та інших країн.

При зустрічі з друзями у місті й на ювілеї, у всіх тільки й мови, що про льонокомбінат. І у всіх виникає одне і те ж запитання: невже більше ніколи на Рівненському льонокомбінаті не буде переоблятися льон і не буде лляних тканин? Усі сподіваються на мудрість і далекоглядність нового власника – Олега Червоноюка, який взявся за відродження текстильної галузі. Мабуть Бог почув наші душевні болі і послав нам людину, яка сповна віддає себе організації нових робочих місць, використовує новітні технології виробництва, тісно співпрацює з багатьма закладами.

Щиро дякую Олегу Казимировичу, що він, не знаючи нас, колишніх працівників льонокомбінату, вітає нас зі святами та ювілеями. Нам дуже приємно відчувати, що ми не забуті. Низький уклін Вам, Олеже Казимировичу! Нехай Бог за Ваші труди посилає Вам здоров'я, силу і пам'ятайте, що все починається з добра. Отож нехай те добро, яке ви сієте, віддасться Вам сторицею!

Лариса ГЛОВАЦЬКА